

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ROBS HĀRTS

ŠĪ NAV TIKAI VIETA, KUR STRĀDĀT.
ŠĪ IR VIETA, KUR DZĪVOT.
TU NEKAD NEGRIBĒSI DOTIES PROM.

ĒNAS
SAULES PILSĒTĀ

“MĀKOŅA” LABIRINTS

ROBS HĀRTS
ĒNAS
SAULĒS PILSĒTĀ
“MĀKOŅA” LABIRINTS

ROB HART

**THE
WAREHOUSE**

ROBS HĀRTS

ĒNAS
SAULES PILSĒTĀ
“MĀKOŅA” LABIRINTS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ha 636

Copyright © 2019 by Rob Hart

Roba Hārta romāna "Ēnas Saules pilsētā: "Mākoņa" labirints"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Marta Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-991-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

Marijai Fernandesai

*MAN ŽĒL CILVĒKA, KAS VĒLAS TIK LĒTU MĒTELI, LAI VĪRIETIS VAI
SIEVIETE, KURŠ RAŽO AUDUMU VAI PĀRVEIDO TO PAR APĢĒRBA GABALU,
NOMIRTU BADĀ, DAROT ŠO DARBU.*

ASV prezidents Bendžamins Harisons, 1891

PIRMĀ NODAĻA

ŠĶIROŠANA

Gibsons

Tiktāl nu ir, es mirstu!

Daudzi cilvēki tiek līdz dzīves beigām, nezinot, ka ir pie tām nonākuši. Kādu dienu vienkārši nodziest gaisma. Toties man ir noteikts termiņš.

Man nav laika rakstīt grāmatu par savu dzīvi, lai arī visi man ir ieteikuši to darīt, tāpēc nāksies samierināties ar šo. Blogs šķiet visai piemērota izvēle, vai ne? Pēdējā laikā nespēju daudz pagulēt, tāpēc tas sniegs man kādu nodarbi nakts stundās.

Jebkurā gadījumā miegs ir domāts cilvēkiem, kuriem trūkst godkāres.

Vismaz būs kāda rakstiska liecība. Gribu, lai jūs to izdzirdētu no manis, nevis no kāda, kurš dzenas pēc lielās naudas, izsakot pieņemamus minējumus. No darbā gū-

tās pieredzes varu jums teikt: minējumi reti kad izrādās pieņemami.

Ceru, ka tas būs sakarīgs stāsts, jo jūtu, ka esmu no dzīvojis visnotaļ sakarīgu dzīvi.

Varbūt jūs domājat: Velsa kungs, jūsu īpašumu vērtība ir 304,9 miljardi dolāru, kas padara jūs par bagāto cilvēku Amerikā un ceturto bagātāko cilvēku uz šīs Dieva zemītes, tāpēc skaidrs, ka jūs esat dzīvojis sakarīgu dzīvi. Tomēr, draugi, nav runa par to.

Pats galvenais – vienam nav nekāda sakara ar otru.

Te būs īstā patiesība: es iepazinos ar skaistāko sievieti pasaulē un pierunāju viņu precēties ar mani, vēl pirms man bija kaut grasis pie dvēseles. Mēs kopā uzaudzinajam mazu meiteni, kura uzauga pārticībā, jā, taču prot novērtēt dolāra vērtību. Viņa saka "lūdzu" un "paldies", turklāt neliekuļoti.

Esmu redzējis, kā saule aust un riet. Esmu redzējis tādas pasaules vietas, par kurām mans tētis pat nebija dzirdējis. Esmu ticis ar trim prezidentiem un attiecīgi pavēstījis tiem, ka viņi varētu darīt savu darbu labāk, – un viņi ieklausījās. Es nospēlēju ideālu spēli vietējā boulinga zālē, un mans vārds vēl līdz šai baltai dienai atrodas tur pie sienas.

Piedevām tam visam ir bijis arī šis tas mazāk patikams, taču šobrīd, sēžot te ar suņiem pie kājām, kamēr mana sieva Mollija ir aizmigusi otrā istabā, bet mana mazā meitiņa Klēra jūtas droša un pārliecināta par savu nākotni, es viegli varētu nospriest, ka esmu apmierināts ar sasniegto.

Izrādot lielu pazemību, varu teikt, ka "Mākonis" ir sasniegums, ar kuru es varu lepoties. Tas ir sasniegums,

kāds vairumam cilvēku netiek dots. Manas bērnības brīvības pazuda pirms tik ilga laika, ka es tās tikpat kā neatceros. Bija laiki, kad iztikas nopelnīšana un iekārtošanās darbā nebija nekas sarežģīts. Pēc kāda laika tā kļuva par greznību un visbeidzot par fantastiku. "Mākonim" augot, es sapratu, ka tas var kļūt par kaut ko vairāk, nevis tikai veikalu. Tas varēja kļūt par risinājumu. Tas varēja sniegt atvieglojumu šai lielajai tautai.

Atgādināt cilvēkiem, ko nozīmē vārds "labklājība".

Un tas notika.

Mēs devām cilvēkiem darbu. Mēs devām cilvēkiem piekļuvi pieejamām precēm un veselības aprūpei, ko viņi varēja atļauties. Mēs esam samaksājuši miljardus dolāru nodokļos.

Mēs iestājāmies par izplūdes gāzu samazināšanu, izstrādājot standartus un tehnoloģiju, kas glābs šo planētu.

Mēs to izdarījām, koncentrējoties uz vienīgo, kam šajā dzīvē ir kāda nozīme: uz ģimeni.

Man ir ģimene mājās un ģimene darbā. Divas dažādas ģimenes, kuras es mīlu no visas sirds, un man būs skumji tās atstāt.

Ārsts apgalvo, ka man vēl esot atlicis gads, un viņš ir visai labs ārsts, tāpēc es uzticos viņa teiktajam. Un zinu, ka ziņas sāks parādīties visai drīz, tāpēc domāju, ka tikpat labi varētu pateikt to pats.

Aizkuņģa dziedzera vēzis ceturtajā stadijā. Ceturtā stadija nozīmē, ka vēzis ir izplatījies arī citās mana ķermeņa daļās. Konkrēti – manā mugurkaulā, plaušās un aknās. Piektās stadijas nav.

Ar aizkuņģa dziedzeri ir tā: tas ir paslēpts krietni dziļi jūsu vēderā. Daudziem cilvēkiem ap to brīdi, kad viņi

apķeras, ka kaut kas nav kārtībā, tas atgādina ugunsgrēku sausuma izkveldētā laukā. Par vēlu, lai kaut ko iesāktu.

Kad ārsts man to pateica, viņš runāja savā nopietnajā balsī un uzlika plaukstu uz mana delma. Un es domāju: tā, klāt esam. Pienācis laiks sliktām ziņām. Tad viņš man pateica, un es zvēru pie patiesības, ka mans pirmais jautājums bija: "Pie joda, ko tas aizkuņģa dziedzeris vispār dara?"

Viņš iesmējās, un es arī iesmējos, un tas palīdzēja mazliet izlādēt atmosfēru. Tas bija labi, tāpēc ka pēc tam viss kļuva daudz ļaunāk. Ja jums nav skaidrs, tad aizkuņģa dziedzeris palīdz sagremot barību un regulē cukura līmeni asinīs. Tagad es to zinu.

Man ir atlicis vēl viens gads. Tāpēc no rītdienas mēs ar sievu dodamies ceļā. Grastos apmeklēt tik daudzas "Mākoņa" filiāles tuvējās Savienotajās Valstīs, cik vien iespējams.

Gribu jums pateikties. Man nebūs iespējams paspiest roku visiem cilvēkiem, kas strādā visos "Mākoņa" uzņēmumos, taču es pacentīšos. Tas izklausās daudz labāk par sēdēšanu mājās, gaidot, kad atnāks nāve.

Kā allaž, es ceļošu ar autobusu. Lidošana ir domāta putniem. Un jebkurā gadījumā – vai esat redzējuši, cik daudz mūsdienās izmaksā lidošana?

Tas prasīs zināmu laiku, un jādomā, ka brauciena gaitā es varētu justies saguris. Varbūt pat mazliet nomākts, jo, par spīti manam optimistiskajam noskaņojumam, cilvēkam ir grūti mierīgi dzīvot tālāk pēc tam, kad viņam tiek pavēstīts par gaidāmo nāvi. Tomēr es savā mūžā esmu saņēmis tik daudz mīlestības un labvēlības, ka man ir jā-

dara, ko spēšu. Citādi es vienkārši sēdēšu un grimšu grūt-sirdībā vai katru nākamā gada dienu, un mēs nevaram to atļauties. Mollija drīzāk mani nomušītu, lai viss ātrāk beigtos!

Nu jau ir pagājusi kāda nedēļa, kopš es zinu, taču tā visa pierakstīšana padara notiekošo daudz īstāku. Nu vairs nav iespējams to paņemt atpakaļ.

Vienalga. Pietiks par to. Tagad es iešu pastaigā ar suņiem. Svaigs gaiss man varētu nākt par labu. Ja redzēsiet garām pabraucam manu autobusu, pamājiēt tam. Es allaž sajūtos labāk, kad cilvēki tā dara.

Paldies, ka izlasījāt, un es drīz ar jums aprunāšos.

Pakstons

Pakstons piespieda plaukstu pie saldējuma kafejnīcas vitrīnas. Pie sienas pieliktā tāfele solīja mājās gatavotas garšas. Saldie pilngraudu cepumi, šokolādes zefīrs un zemesriekstu sviesta kūka.

Kafejnīcai vienā pusē atradās dzelzslietu veikals, ko sauca *Pop's*, bet otrā pusē – ēdnīca ar hroma un neona izkārtņi, ko viņš īsti nespēja izlasīt. *Delia's? Dahlia's?*

Pakstons palūkojās pa labi un pa kreisi uz galveno ielu. Bija tik viegli iztēloties to ņudzam no cilvēkiem. Visu to rosību, kas te reiz valdījusi. Šī bija pilsēta, kas spēja izraisīt nostalgiju jau pirmajā apmeklējuma reizē.

Tagad tā bija tikai atbals, kas plēnēja baltajā saules gaismā.

Viņš atkal pievērsās saldējuma kafejnīcai, vienīgajam veikalam visas ielas garumā, kas nebija aiznaglots ar ve-

cu finieri. Logs pieskaroties likās karsts saules staru iespaidā un klāts ar netīrumu kārtu.

Ieskatoties iekšā un ieraugot putekļainos dažāda lieluma saldejuma trauciņus, tukšos ķebļus un dzeltenīgos ledusskapjus, Pakstons vēlējās sajust zināmu nožēlu par to, ko šis iestādījums varējis nozīmēt apkārt esošajai pilsētai.

Tomēr viņš jau bija sasniedzis savu skumju robežu, izkāpjot no autobusa. Jau atrašanās šeit izstiepa viņa ādu līdz plīšanas robežai kā pārpildītam gaisa balonam.

Pakstons pārmeta somu pāri plecam un atkal iekļāvās pulkā, kurš soļoja pa ietvi, nomīdot zāli, kas bija izspraukusies cauri asfalta spraugām. Aizmugurē vēl aizvien nāca cilvēki – vecāki ļaudis vai tādi, kuri nevarēja ātri paiet savainojumu dēļ.

Četrdesmit septiņi cilvēki bija izkāpuši no autobusa. Četrdesmit septiņi cilvēki, neieskaitot viņu. Aptuveni pusceļā divas stundas ilgajam braucienam, kad telefonā vairs nebija palicis nekas tāds, kas piesaistītu viņa uzmanību, viņš bija saskaitījis. Tur bija pārstāvēts plašs vecumu un tautību spektrs. Platplecaini vīrieši ar strādnieku raupjajām rokām. Salīkuši kantora ierēdņi, kas bija uzburbuši no gadiem ilgās sēdēšanas pie datora. Kādai meitenei nevarēja būt vairāk par septiņpadsmit gadiem. Viņa bija maza auguma un apaļīga, ar garām, brūnām bizēm, kas sniedzās pāri mugurai, un pienaltu ādu. Meitene bija ģērbusies vecā ceriņkrāsas bikškostīmā, kas bija divus izmērus par lielu, un audums bija izbalojis un izstaipījies no gadiem ilgas mazgāšanas un valkāšanas. No apkaklītes rēgojās oranžas birkas strēmelīte no tām, kādas mēdz uzlīmēt lietotu preču veikalos.

Visiem bija līdzīgi bagāža. Nobružāti koferi uz ritenti-

ņiem, kas šūpojās uz nelidzenās ietves. Mugursomas vai plecu somas. Visi svīda no piepūles. Saule karsēja Pakstona galvvirsu.

Temperatūra droši vien pārsniedza trīsdesmit astoņus grādus pēc Celsija. Sviedri plūda pa Pakstona kājām, krājas padusēs, liekot drēbēm pielipt pie muguras. Tieši tāpēc viņš bija ģērbies melnās biksēs un baltā kreklā, lai sviedri tik ļoti nebūtu redzami. Viņam līdzās bija sirms vīrietis, kurš izskatījās pēc pastaigā izgājuša koledžas profesora, viņa smilškrāsas uzvalks atgādināja slapju kartonu.

Atlika cerēt, ka šķirošanas centrs būs tuvumā. Atlika cerēt, ka tur būs vēsi. Pakstons tikai vēlējās atrasties iekštelpās. Viņš to sajuta uz savas mēles: putekļus no sagan-dētajiem laukiem, kas vairs nebija pietiekoši spēcīgi, lai kaut ko tajos noturētu. No autobusa šofera puses bija nežēlīgi izlaist viņus pie pilsētas robežas. Viņš droši vien centās turēties tuvāk šosejai, lai ietaupītu benzīnu, un tomēr.

Priekšējā rinda izlocījās, nogriežoties pa labi krustojumā. Pakstons pielika soli. Viņam gribējās apstāties un izņemt no somas ūdens pudeli, taču apstāšanās pie saldējuma kafejnīcas bija viņu aizkavējusi pietiekoši. Tagad vairāk cilvēku atradās viņam priekšā nekā aiz muguras.

Tuvojoties stūrim, kāda sieviete pabrāzās viņam garām, aizķerot aiz sāniem un uztriecoties virsū tā, ka viņš gandrīz zaudēja līdzsvaru. Tā bija pavecāka aziāte ar sirmu matu kodeļu uz galvas un ādas somiņu pār plecu, un viņa ļoti nopūlējās nonākt bara priekšgalā. Taču piepūle izrādījās pārāk liela, un pēc pāris soļiem viņa paklupa, smagi piezemēdamās uz ceļgala.